

Arrest

nr. 96 470 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S.MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u een soenniet van Arabische origine. U bent op (...) geboren in Bagdad en hebt er ook steeds gewoond. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen. U studeerde Spaans aan de universiteit van Bagdad maar u heeft er op professioneel vlak nooit iets mee gedaan.

U bent geboren in de wijk A. W. en daarna woonde u ook geruime tijd in de Shaab wijk. In 1991 verhuisde u met uw familie naar de hoofdzakelijk sjiietische wijk H.. Uw familie was actief in de immobiëlensector en u werkte lange tijd als makelaar.

In 2007 werden er 2 vooraanstaande sjiieten vermoord. Als vergelding voor hun dood zouden er soennieten vermoord worden. Aangezien jullie één van de weinige soennietische families waren die daar woonden en ook omdat uw buurman jullie aanraadde om het land te verlaten vluchtten jullie naar Syrië. Jullie bleven ongeveer vier maanden in Jaramaneh te Syrië. Uw vader bleef in Bagdad omdat hij als oudere man niets te vrezen had. Begin 2008 keerden jullie terug naar jullie oude woonplaats. Jullie hadden gehoord dat premier Nouri Al Maliki de strijd had aangebonden met de milities en dat het veiliger was geworden.

Na uw terugkeer naar Irak wilde u graag uw steentje bijdragen in de strijd tegen de milities. Op een gegeven dag was u op wandel met uw vriend S. in uw wijk. S. werkte voor de milities, met name voor het sjiietische en door Iran gesteunde Asaeb Ahl al Haq, en wees op een gegeven moment naar een plaats waar kinderen aan het spelen waren. S. wist dat op die plaats wapens en explosieven begraven waren. U ging naar de kinderen en gaf hen geld om ergens anders te gaan spelen. Op dat moment besliste u om als informant te gaan werken voor de Iraakse overheid en de Amerikanen.

Via uw vriend H. die voor het leger werkte kwam u in contact met iemand van de inlichtingendiensten, N.R. genaamd. Aan hem gaf u de informatie en iets later werd die wapenopslagplaats opgeruimd door de Amerikanen. Aangezien u geboren en getogen was in de Husseyniyah wijk en u er bijna iedereen kende kon u makkelijk aan informatie geraken. U werkte ook samen met vier anderen om informatie te verzamelen en die door te geven aan de inlichtingendiensten. Jullie werden hier niet voor vergoed en deden dit enkel om de situatie in de wijk beter te maken. Door uw toedoen werden er verschillende mensen opgepakt waaronder ook enkele leiders van Asaeb Ahl al Haq.

Het werd heel rustig in uw wijk en als beloning kreeg u van N.R. een job aangeboden bij het leger. U deed dit gedurende zes maand maar deed het niet echt graag en hield het uiteindelijk voor bekeken.

In 2009 sloot premier Nouri Al Maliki een overeenkomst met Asaeb Ahl al Haq. Er werden geleidelijk aan gedetineerden vrijgelaten van Asaeb Ahl al Haq en ze kregen ook toegang tot verschillende functies binnen het Iraaks staats- en vooral veiligheidsapparaat. Zo kwamen zij ook te weten dat u een informant was en dat door uw toedoen velen van hen werden opgepakt.

Eind 2009 werd uw huis benaderd door verschillende 4x4 wagens met gewapende mannen. U kon op tijd ontsnappen maar uw broer K. werd door hen meegenomen. U vluchtte naar het dichtstbijzijnde politiestation maar u werd gevolgd door hen. Ze vroegen de agent om u met hem mee te nemen. De agent wou u eerst niet met hen meegeven maar hij kreeg plots telefoon van een overste die hem de keuze stelde tussen u met hen meegeven of ontslaan worden. U werd meegenomen naar een kamer binnen hetzelfde gebouw en daar werd u gemarteld. U zei dat u hen informatie en namen van mensen waar u mee gewerkt had zou geven enkel indien ze uw broer zouden laten gaan. Uw broer die ondertussen ook al gemarteld was werd vrijgelaten. U werd in totaal vijf dagen gemarteld. De laatste dag kwam er een soort van religieuze rechter die besliste dat u dood moest. U werd meegenomen naar een afgelegen vuilnisbelt waar ze uw hals opensneden en u voor dood achterlieten. U werd uiteindelijk gevonden door een man die u naar het ziekenhuis bracht.

Toen u uit het ziekenhuis ontslaan was, omstreeks begin 2010, verhuisden jullie naar de soennietische wijk Adhamiya. Daar kenden jullie echter ook problemen. Jullie werden door de soennieten aanzien als verraders omdat uw broer K. bij de politie werkte en u nog als informant gewerkt had. Jullie werden vooral gevisieerd door een ver familielid, A. genaamd, die lid was van de Sahwa. In juni 2010 werd uw broer K. vermoord in Adhamiyah en jullie verdenken A. van de moord. Jullie verlieten hierna Adhamiyah. Uw familie keerde terug naar het huis in Husseiniyah en kende sindsdien geen problemen meer met A.. Zelf bleef u zich verplaatsen tussen uw familie en zussen.

In 2011 werden N.R. en A.A.H.D., twee officieren waarvan u de naam had verklapt onder foltering, het slachtoffer van een aanslag. Ook andere officieren waarmee u had gewerkt werden het slachtoffer van aanslagen.

Op 1 april 2011, toen de dankzij u gearresteerde leider van Asaeb Ahl al-Haq – Ali al-Ameri - vrijkwam, werd de woning van uw familie in Husseinayah in brand gestoken. Zij brandde volledig uit. Uw vader diende hierop klacht neer bij de politie betreffende deze brandstichting en betreffende de ontvoering van u en uw broer eind 2009. Op 9 april 2011 werd u middels een convocatiefbrief, die uw vader ontving, uitgenodigd op het kantoor van Sayed al-Shaheed al-Sadr om verzoening te bereiken. U vermoedt echter dat de bedoeling was u te ontvoeren of te doden.

Op 17 augustus 2011 kreeg uw vader een dreigbrief van Asaeb Ahl al-Haq waarin stond dat alle soennieten de wijk Husseinayah moesten verlaten.

Op 7 september 2011 verliet u Irak. U nam een vlucht vanuit Bagdad naar Turkije en reisde uiteindelijk door naar België, waar u op 9 november 2011 aankwam. Op 10 november 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een medisch attest van dr. Anne Staumont van 20 november 2011, een dreigbrief van 17 augustus 2011, een convocatie van het kantoor van Al Sadr van 9 april 2011, vier kleurenfoto's van een uitgebrand huis, uw nationaliteitsbewijs van 10 maart 2011, uw identiteitskaart van 29 juni 2006, uw rantsoenkaart voor het jaar 2010 – 2011, de woonstkaart van uw vader van 27 februari 2011, een attest van tewerkstelling van het ministerie van defensie van 10 juni 2008, een tweede medisch attest van dr. Materne van 7 feburari 2012, de koopakte van uw huis van 23 februari 2007, een legalisatie van uw bewijs van goed gedrag en zeden van 19 november 2006, een medisch attest van dr. Brabander van 11 mei 2012, een overlijdensattest van uw broer K. van juni 2010, de identiteitskaarten van uw vader en broer K., 4 foto's van uw broer K.'s verwondingen aan zijn oog, een foto van een poster van vermoorde sjiïeten in de straten van Bagdad, de klacht die uw vader neerlegde bij de politie naar aanleiding van het in brand steken van uw huis."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en tracht zijn asielrelaas hier in te passen. Verder stelt hij het niet eens te zijn met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico

op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Irak verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw bewering dat u, samen met een deel van uw familie, in 2007 voor vier maanden naar Syrië vluchtte omwille van het risico op wraakacties tegen soennieten in uw wijk als reactie op de moord op een aantal sjiitische leiders, wordt vastgesteld dat er goede redenen zijn om te stellen dat deze dreiging niet langer bestaat. Vier maanden na deze gebeurtenis, in januari 2008, bleek de situatie immers gekalmeerd te zijn en konden jullie terugkeren naar de wijk (CGVS 25 april 2012, p. 5, 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u zich na uw terugkeer uit Syrië vrij kon bewegen in uw wijk en er goede contacten had met de sjiitische buurtbewoners, uw vriendin was zelfs een sjiitische (CGVS 25 april 2012, p. 7, 8). Uw ouders en twee van uw broers wonen trouwens nog steeds in dezelfde wijk (CGVS 25 april 2012, p. 6). De foto die u voorlegt waarop een poster te zien is met de portretten van vermoorde leiders doet geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Dit kan hoogstens ondersteunen dat er een aantal sjiitische leiders werden omgebracht.

U haalt verder aan dat u momenteel niet terug kan naar Irak omdat de Asaeb Ahl al-Haq u wil vermoorden. U heeft de door u aangebrachte feiten waarop deze vrees gebaseerd zou zijn echter niet aannemelijk gemaakt.

De oorzaak van uw problemen met de Asaeb Ahl al-Haq zou zijn dat u na uw terugkeer uit Syrië als informant begon te werken voor de Iraakse autoriteiten en aan de basis zou hebben gelegen van de arrestatie van een aantal leiders van de organisatie. Vooreerst is uw bewering dat u informant voor de Iraakse autoriteiten zou geweest zijn weinig plausibel. U gaf namelijk zelf aan dat u sinds het sektarisch geweld de enige soennietische familie was in een sjiitische wijk waar sjiitische milities als Asaeb Ahl Al Hak en het Mehdi leger heel actief waren (CGVS 25 april 2012, p. 5). In dit licht is het weinig geloofwaardig dat net u, als enige soenniet in de wijk, het vertrouwen wist te wekken van een aantal sjiieten die voor de milities gewerkt hadden en hen wist te overtuigen om uw informant te worden (CGVS, 25 april 2012, p. 9; CGVS 16 mei 2012, p. 8). Daarnaast is het ook vreemd dat u terwijl u, door het loutere feit soenniet te zijn in een sjiitische wijk, reeds een verhoogd risico loopt u zich volledig vrijwillig (CGVS 25 april 2012, p. 17) zou gaan bezighouden met praktijken waarvan u redelijkerwijs moet geweten hebben dat indien zij uitkwamen, zij uw dood zouden betekenen. Het is verder ook weinig aannemelijk dat de Asaeb Ahl al-Haq militieleden zou laten vertrekken als zij nog in het bezit zouden zijn van informatie die tot de aanhouding van haar leiders zou kunnen leiden.

Verder stelt u dat u ontvoerd en gefolterd werd door de Asaeb Ahl al-Haq en dat zij u probeerden te doden. Uw rol in de arrestatie van de leiders van Asaeb Ahl al-Haq zou aan het licht zijn gekomen toen de leden van de organisatie eind 2009 werden vrijgelaten en deel gingen uitmaken van de overheidsdiensten. In de dossiers van de veiligheidsdiensten ontdekten ze de namen van alle bronnen, waaronder ook de uwe, en begonnen deze allen te vermoorden. Zij ontvoerden hierop u en uw broer en folterden jullie om u te doen bekennen en om u te dwingen de namen van uw medewerkers vrij te geven van de betrokkenen. In eerste instantie gaf u enkel foute informatie maar dat doorzagen ze steeds en uiteindelijk, om uw broer te sparen, gaf u hen de namen van uw officieren. De namen van de mensen die voor u werkten hield u echter voor u. Daarop lieten ze uw broer vrij en probeerden zij u de keel over te snijden, wat niet lukte (CGVS 25 april 2012, p. 9-10, CGVS 16 mei 2012, p. 8-9). Deze verklaringen komen op tal van punten weinig aannemelijk over. Indien de namen van alle bronnen, waaronder uw naam, in de dossiers van de veiligheidsdiensten zouden staan lijkt het weinig zinvol dat zij u dagen zouden folteren voor een bekentenis en voor de namen van de andere informanten. Indien zij u toch zouden folteren daarvoor, komt het niet plausibel over dat zij, nadat zij alle eerdere informatie die u had doorgegeven zo uitvoerig hadden gecontroleerd, zouden vrede nemen met enkel de namen van uw officieren, die in toch bekend zouden zijn uit de dossiers. Eerder zouden zij op zoek gaan naar de namen van de verraders in hun eigen geledingen. Van deze laatsten zouden de namen, merkwaardig genoeg, niet in de dossiers hebben gestaan gezien u ze kon beschermen door hun naam niet te vernoemen (CGVS 16 mei 2012, p. 8-9). Nog onaannemelijker komt het over dat uw folteraars,

die u naar het stort brachten om uw doodvonnis te voltrekken, er niet zouden in geslaagd zijn u de keel over te snijden. Na verschillende tevergeefse pogingen zouden zij uw hals aan de zijkant hebben ingesneden en u voor dood hebben achtergelaten op het stort. Daar werd u hevig bloedend teruggevonden door een voorbijganger, die u naar het ziekenhuis bracht, waar u met een tracheotomie werd gered (CGVS 25 april 2012, p. 10). Het komt niet aannemelijk over dat de folteraars van de Asaeb Ahl al-Haq er niet zouden in slagen u de keel over te snijden.

U beweerde verder dat in april 2011 de, volgens u, door uw toedoen gearresteerde leider van Asaeb Ahl al-Haq, Ali al-Ameri, vrijkwam. Deze zou vervolgens uw huis in de wijk Husseiniyah hebben in brand gestoken en u laten convoceren hebben op het bureau van al-Sadr. Gezien er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw activiteiten als informant, kan ook hieraan weinig geloof worden gehecht. Het komt bovendien weinig aannemelijk over dat Ali al-Ameri uw huis zou afbranden als het, zoals u zegt, de bedoeling was dat hij er zijn "tijdelijke vrouw" zou huisvesten (CGVS 25 april 2012, p. 13).

Daarnaast is het ook zeer vreemd dat, na al de gruwelijke zaken die volgens uw verklaringen gebeurd zijn in de wijk Husseiniyah, uw ouders daar nog steeds wonen alsook uw beide broers. Uw broer S. werkt in een kleerwinkel in de Al Mansour, wat betekent dat hij zijn huis moet verlaten om zijn werk te bereiken (CGVS 25 april 2012, p. 6). Indien uw beweringen zouden kloppen dan zou redelijkerwijs verwacht kunnen worden dat niemand van uw familie ooit nog een voet binnen de wijk Husseiniyah zou willen of durven zetten. Dit klemmt des te meer daar het "al-Haqleger/het kantoor van al-Sadr" nog op 17 augustus 2011 een dreigbrief aan uw familie zouden hebben gestuurd om hun te verjagen uit de wijk (CGVS 25 maart 2012, p. 13).

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verklaringen hebben niet voldoende gewicht om de beweerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken en zouden slechts in samenhang met geloofwaardige verklaringen over de beweerde feiten van betekenis kunnen zijn. De drie doktersattesten uit België attesteren een tracheotomie en een aantal oude littekens, waarvan één aan elke zijkant van uw hals. In deze medische attesten wordt gesteld dat de verwondingen die u opgelopen heeft kunnen te wijten zijn aan foltering. Het gaat hier echter om een zeer algemene uitspraak die verder in het geheel niet door argumenten wordt ondersteund. Dit attest geeft geen uitsluitel over de oorzaak van de verwondingen hetgeen wil zeggen dat u deze op verscheidene manieren kon oplopen. De foto's die u neerlegt van uw broer K. laten evenmin toe na te gaan hoe hij deze verwondingen aan zijn oog opliep. De foto's die u neerlegt van een uitgebrande woning kunnen eender waar genomen zijn en laten ons niet toe na te gaan of het inderdaad uw woning betreft. Wat betreft de convocatie, de dreigbrief en de klacht van uw vader dient gesteld te worden dat het hier documenten betreft die op bijzonder eenvoudige manier na te maken zijn. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling. Deze informatie werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Voor het incident in de wijk Adhamiyah dient gesteld te worden dat ook dit weinig plausibel overkomt. Zo verklaart u dat jullie belaagd werden door uw familielid A., eveneens een soenniet die lid zou zijn van de Sahwa beweging. A. zou jullie viseren omdat jullie met de Iraakse overheid samen gewerkt hebben en u verdenkt hem van het vermoorden van uw broer die politieagent was (CGVS 25 april 2012, p. 7; CGVS 16 mei 2012, pp. 6 – 7). Het is echter niet geloofwaardig dat iemand die deel uitmaakt van de Sahwa beweging, waarvan algemeen geweten is dat zij nauw samenwerkt met de Iraakse overheid tegen de milities en die momenteel zelf grotendeels zijn opgenomen in de Iraakse ordediensten, jullie zouden viseren omdat jullie met de overheid samenwerken. Te meer daar volgens uw verklaringen uw rol er in bestond informatie aan te brengen die leidde tot de arrestatie van leden van sjittische milities die als de vijand bij uitstek van de Sahwa beweging kunnen omschreven worden. Wat betreft het overlijdensattest dat u voorlegt ter staving van uw beweringen, blijkt zoals reeds eerder gesteld, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling.

Al het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat er aan de door u aangebrachte kernelementen uit uw asielrelaas, geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenvermelde conclusie. Uw nationaliteitsbewijs, woonstkaart, voedselrantsoenkaart en identiteitskaart tonen enkel uw nationaliteit en identiteit aan die hier niet ter discussie staat. De verklaring van het Ministerie van

Defensie toont aan dat u mogelijk gedurende een periode voor het Iraakse leger gewerkt hebt, hetgeen evenmin ter discussie staat. De legalisatie van uw attest van goed gedrag en zeden toont aan dat u voor 19 november 2006 geen strafblad had in Irak, hetgeen evenmin betwist wordt. Het aankoopcontract van uw woning toont aan dat u in 2007 eigenaar geworden bent van een woning in de wijk Huseyniyah, ook dit staat niet ter discussie. De identiteitskaarten van uw broer en vader tonen enkel deze hun identiteit aan die niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie en de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen en documenten met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2.1.5. Het komt aan verzoeker toe om de voormelde motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.6. Verzoeker bekritiseert het motief waarin wordt gesteld dat zijn werkzaamheden, namelijk het feit dat hij als enige soenniet in de wijk het vertrouwen wist te wekken van een aantal sjiieten die voor de milities gewerkt hadden en hen wist te overtuigen om informant te worden, weinig plausibel zijn. Verzoeker haalt aan dat het echter niet verwonderlijk is, aangezien hij al sinds 1991 aanwezig is in de wijk en met iedereen heel goede banden had, een tijd voorzitter is geweest van de studentengroep in de wijk en daarnaast ook een kapitein van de voetbalploeg was.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt erkend dat verzoeker na zijn terugkeer uit Syrië goede contacten had met de sjiitische buurtbewoners. Echter, dit gegeven, samen met het gegeven dat verzoeker voorzitter was van een studentengroep en kapitein van een voetbalploeg, zijn niet van aard om het feit dat verzoeker als enige soenniet van zijn wijk, het vertrouwen zou hebben kunnen wekken van een aantal sjiieten die voor de milities gewerkt hebben én dat hij hen zou weten te overtuigen om informant te worden als plausibel te beschouwen. Immers, zoals de verwerende partij terecht stelt, afkomstig van een wijk zoals deze van verzoeker waar sjiitische milities als Asaeb Ahl Al Hak en het Mehdi leger heel actief zijn, is het ten eerste weinig aannemelijk dat verzoeker zelf vrijwillig en bewust een dergelijke hoog risico zou genomen hebben, laat staan dat hij andere sjiieten zou hebben kunnen overtuigen om zich aan een dergelijk risico bloot te stellen. Verzoekers argument dat hij tijdens een wandeling met zijn vriend besepte dat het geweld in Irak moest stoppen en hij een betere toekomst wou voor de kinderen geleid heeft tot zijn beslissing om informant te worden, zoals hij thans in zijn verzoekschrift stelt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.1.7. Ten aanzien van de vaststellingen van de verwerende partij over de ontvoering en folteringen door de Asaeb Ahl al-Haq, betoogt verzoeker dat de Asaeb Ahl al-Haq bestaat uit verschillende cellen die niet alle over dezelfde informatie beschikken. De militie was enkel geïnteresseerd in officieren. Verzoeker kan, zo stelt hij, niet geloven dat de mensen die hem folterden reeds alle informatie over zijn directe officieren kenden. Het is volgens verzoeker dan ook waarschijnlijk dat de folteraard tevreden waren met het antwoord dat verzoeker hen gaf. Voorts verwijst verzoeker naar de littekens die hij heeft en waarvan het bestaan wordt bevestigd in de door hem neergelegde medische rapporten. Hij verwijst naar zijn verklaringen bij de verwerende partij en stelt niet te weten hoe het komt dat de poging om zijn keel door te snijden niet gelukt is: misschien waren de mensen die ermee belast waren verzoeker te vermoorden niet zorgvuldig genoeg of misschien was het mes niet scherp genoeg.

Verzoeker overtuigt geenszins: hij beperkt zich een wezen tot een aantal hypothesen en een verwijzing naar zijn eerdere verklaringen, maar maakt daarmee niet aannemelijk dat verzoekers belagers, nu hij naar eigen zeggen werd veroordeeld tot afslachting omdat hij soenniet is en ook spion (CGVS 16 mei 2012, p 10) en daartoe naar een vuilnisbelt zou zijn gevoerd er niet in zouden zijn geslaagd om zijn keel over te snijden. Deze vaststelling alleen al herleidt het relaas over verzoekers ontvoering en de daaropvolgende ondervragingen, folteringen en moordpoging, volstrekt ongeloofwaardig. Verzoekers argument, verder, dat hij niet kan geloven dat degenen die hem zouden hebben gefolterd reeds alle informatie over zijn directe officieren kenden, is in het licht van zijn eerdere verklaringen –met name dat de leden van Asaeb Ahl al-Haq in de dossiers van de veiligheidsdiensten de namen van alle bronnen ontdekten- is verre van aannemelijk. De uiteenzetting die de verwerende partij daarover ontwikkelt is

dan ook zeer pertinent. Wat verzoekers verwijzing naar de door hem bijgebrachte medische getuigschriften betreft, is de Raad van oordeel dat deze geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin de verzoeker zijn littekens opliep, is. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De neergelegde attesten zijn dan ook geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de foto's die door verzoeker neergelegd worden van zijn littekens en die van zijn broer en de medische attesten die de littekens beschrijven.

2.1.8. Met betrekking tot het motief dat het weinig plausibel is dat Ali al-Ameri verzoekers huis zou laten afbranden terwijl hij er zijn tijdelijke vrouw in wou huisvesten, stelt verzoeker thans dat hij volhardt in zijn verklaringen en dat de betrokkene na de brand het huis volledig heeft laten opknappen en het nu zelf bewoont, met zijn vrouw.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat Ali al-Ameri, indien hij zinnens zou zijn verzoekers huis zelf te gaan bewonen, samen met zijn vrouw, hij dit huis eerst zou laten afbranden. Het attest van de brandweer dat verzoeker nog bijbrengt als nieuw element kan daar niet anders over doen denken: uit het administratief dossier blijkt immers dat valse documenten eenvoudig kunnen worden verkregen en bovendien gaat het overduidelijk niet om een origineel document maar om een slechte kopie met kleurenstempel.

2.1.9. Wat betreft het feit dat verzoekers ouders en beide broers ondanks alles nog steeds in de wijk Husseinayah wonen, terwijl ervan zou kunnen worden uitgegaan dat zij daar geen van allen nog een stap zouden kunnen of willen zetten en terwijl zij in augustus 2011 nog een dreigbrief zouden hebben ontvangen, doet verzoeker gelden dat zij nergens anders naartoe kunnen, dat zij bovendien al eens naar een andere wijk waren verhuisd en daar niet met rust werden gelaten, omdat ze ervan werden beschuldigd verraders te zijn en verzoekers broer er werd vermoord. Aangezien het ook elders niet veilig bleek te zijn, is de familie dan maar teruggegaan naar Husseinayah. Boven staan er mensen borg voor zijn ouders.

Verzoeker geeft zich over aan blote beweringen zonder meer. Zijn betoog doet geen afbreuk aan de bevinding van de verwerende partij, met name dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekers familie nog in de wijk zou verblijven, gelet op hetgeen daar allemaal zou zijn gebeurd. In zoverre verzoeker aanhaalt dat zijn broers K. en S. momenteel ten onrechte in de gevangenis verblijven op verdenking van medeplichtigheid aan een bomaanslag op 22 juni 2012 en stelt dat wanneer een bomaanslag wordt gepleegd in een sjiitische buurt alle soennieten worden gearresteerd, toont hij niet aan hoe de arrestatie van zijn broers naar aanleiding van deze bomaanslag, afbreuk kunnen doen aan de door de verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker wat betreft zijn voorgehouden problemen met de Asaeb Ahl al-Haq omwille van zijn beweerde samenwerking als informant bij de Iraakse autoriteiten. Verzoeker stelt immers dat zijn broer K. verdacht werd bevonden en gearresteerd enkel omdat hij in de buurt was toen de bom ontplofte. Enig verband met de elementen van verzoekers asielrelaas is dan ook niet aangetoond. Om die reden zijn de door verzoeker ter zitting neergelegde arrestatiebevelen niet dienstig om verzoekers vervolgingsvrees aan te tonen. Ten overvloede moet nog worden opgemerkt dat het twee kopieën betreft waarvan de authenticiteit om die reden alleen al en om reden dat uit het administratief dossier blijkt dat valse documenten op eenvoudige wijze kunnen worden verkregen, niet kan worden gegarandeerd, hetgeen des te meer klemmt nu blijkens de vertaling van deze twee stukken het arrestatiebevel dateert van 24 juni 2012 (elders op het document 2011), luidens de vertaling terwijl luidens verzoekers verklaringen in het verzoekschrift beiden werden gearresteerd op 23 juni 2012 na een bomaanslag daags voor die datum. Daarbij komt nog dat één van de arrestatiebevelen is opgesteld op naam van verzoeker zelf, terwijl die met de verdenking inzake de bomaanslag op 22 juni 2012 geen uitstaans had. Op dat moment verbleef hij in België.

2.1.10. Wat betreft het incident in de wijk Adhamiyah en het oordeel van de verwerende partij dat het weinig plausibel voorkomt dat iemand die deel uitmaakt van de Sahwa-beweging, met betrekking tot dewelke verzoeker niet betwist dat die nauw samenwerkt met de Iraakse overheid tegen de milities en zelfs grotendeels zijn opgenomen in de ordediensten, verzoeker en zijn broer zou viseren omdat hij met de overheid samenwerkt, doet verzoeker gelden dat de Sahwa-beweging geen genade heeft. Het is, zo betoogt hij, inderdaad zo dat zij de wijk zou moeten beschermen maar dat deden ze niet. Verzoeker werd door de mensen van de Sahwa verhoord omwille van zijn tewerkstelling als informant en ook zijn

broer werd omwille van zijn werkzaamheden als politieagent geviseerd, aldus verzoeker. Hiermee komt hij echter op geen enkele wijze tegemoet aan het argument dat het niet aannemelijk is dat de Sahwa-beweging, nu zij zelf nauw samenwerkt met de overheid en zelfs deel uitmaakt van de ordediensten, zich zou keren tegen verzoeker en zijn broer, precies omdat zij voor diezelfde overheid zouden werken, als informant of als politieagent. Het kwetsieuze motief blijft dan ook onverminderd overeind.

2.1.11. Waar verzoeker aangaande de door hem neergelegde documenten aanhaalt dat deze volledig en ten onrechte genegeerd worden door de verwerende partij, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig en op een pertinente wijze gemotiveerd is om welke redenen de door hem neergelegde documenten en attesten (doktersattesten uit België, foto's van een uitgebrande woning, een convocatie, een dreigbrief, een klacht van zijn vader, verzoekers nationaliteitsbewijs, ...) geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers argument dat de informatie van de verwerende partij waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is, louter objectieve algemene informatie is die niet kan toegepast worden op zijn individuele situatie, kan niet worden bijgetreden. De door de verwerende partij gehanteerde informatie is gebaseerd op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, en geeft weer dat bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling. Er valt derhalve niet in te zien –en verzoeker licht het ook niet toe– om welke reden deze informatie niet van toepassing op de door verzoeker neergelegde documenten en attesten.

2.1.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie is kunnen komen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, omwille van de tegenstrijdigheden en niet-plausibele verklaringen waarvan verzoeker blijk heeft gegeven. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat de oefening die verzoeker doet, met name het inpassen van zijn relaas in de vluchtelingendefinitie, niet dienstig is.

2.1.13. Verzoeker heeft niet aangetoond dat in zijn hoofd, en in weerwil van wat de verwerende partij daarover oordeelde, een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel roept verzoekende partij een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij in casu geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.3. Verzoeker is het niet eens met het motief dat het geweld in Bagdad niet aanhoudend zou zijn en de impact op het leven van de Irakese burger eerder beperkt zou zijn. Hij verwijst naar een passage uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd ter ondersteuning van zijn standpunt en citeert hij uit verschillende persberichten waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers en die betrekking hebben op de periode van maart tot juni 2012 en waaruit hij afleidt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is, met name gaat het over herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Verzoeker betwist verder dat er geen voortdurende gevechten zouden zijn. Bij de strijd die wordt gevoerd worden bepaalde zogenaamde risicogroepen geviseerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker verwijst verder naar een passage uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection need of asylum seekers from Iraq" van 31 mei 2012 waarin wordt verwezen naar de aanslagen in 2011 en 2012 met grote slachtofferaantallen.

2.2.4. Elke aanvraag om subsidiäre bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere

verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS29 november 2007, nr. 177.396,. Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

2.2.5.1. De vraag die in casu dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.2.5.2. Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich onder meer heeft gestoeld op het CEDOCA-document "Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad", van 5 januari 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij haar nota voegde de verwerende partij een update van 16 juli 2012 die zou bevestigen dat de vaststellingen en conclusies van de SBR van 5 januari 2012 gehandhaafd blijven.

2.2.5.3. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratie dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad") en de ter zitting van 27 september 2012 neergelegde update van 16 juli 2012, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

"Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)".

Waar verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad tot juni 2012 en een verwijzing naar het standpunt van 'Iraq Body Count', wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...)

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en

andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)."

De SRB van 16 juli 2012 herneemt deze informatie en voegt daar onder meer aan toe :

"In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken. In de maanden die daarop volgden werden, naast de politie en de sjiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheidspersoneel en sjiitische pelgrims geviséerd. (...)"

Uit deze update, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwees en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus , in navolging van het document van 5 januari 2012, dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. De informatie die verzoeker bijvoegt, noch de verwijzing naar enkele passages uit de bijgevoegde landeninformatie, terwijl die uiteraard in zijn geheel moet worden gelezen om de nuances die erin werden opgenomen tot hun recht te laten komen, doen daaraan afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit de SRB's die voorliggen dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder kan niet worden ingezien waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.2.6. In de mate verzoekster aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende is overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon“ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon“ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict“. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van

die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.2.7. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.2.8. Verzoeker heeft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS